

РЕШЕНИЕ

№ 103

гр. Бургас, 15.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – БУРГАС в публично заседание на четиринадесети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Пламен Анг. Синков

Членове: Галина Т. Канакиева
П. Ив. П.а Дакова

при участието на секретаря П. Ефт. Помакова Нотева
в присъствието на прокурора Й. М. Г.

като разгледа докладваното от Пламен Анг. Синков Въззивно наказателно дело от общ характер № 20222000600203 по описа за 2022 година

С присъда №30/04.07.2022г. по НОХД № 1205/2021г., Бургаският окръжен съд признал подсъдимия П. И. Г. за виновен в това, че на 21.05.2020г. в к.к. Слънчев бряг, Община Несебър, в сградата на дом Българска роза № 34, умишлено умъртвил Т.М. Га, като убийството е извършено по особено мъчителен начин за убитата, поради което и на основание чл. 116, ал.1, т.6, вр.чл.115 вр.чл.54, ал.1 от НК го осъдил на седемнадесет години лишаване от свобода при първоначален строг режим на изтърпяване.

Произнесъл се и по съдбата на веществените доказателства, като постановил кои от тях да бъдат иззети в полза на държавата, кои да бъдат върнати на подсъдимия и кои на наследницата на пострадалата – частния обвинител Л. К..

Възложил, на основание чл.189, ал.3 от НПК, направените деловодни разноси в различните фази на производството в тежест на подсъдимия.

Недоволни от така постановената присъда останали подсъдимият Г. и неговия защитник адв. К., които в подадена въззивна жалба бланкетно са определили съдебния акт като незаконосъобразен, необоснован и постановен при допуснати съществени процесуални нарушения, а наложеното наказание като несправедливо завишено по размер и са помолили присъдата да бъде отменена, а делото върнато за ново разглеждане от друг състав на

първоинстанционния съд. Алтернативно – да бъде прието, че деянието осъществява основния състав на убийство по чл.115, ал.1 от НК, а като последна алтернативна претенция, ако не бъдат възприети останалите – да бъде намалено наказанието.

В съдебно заседание пред въззивната инстанция, преди даване ход на делото, адв. К. представи по реда на чл.320, ал.4 НПК допълнително писмено изложение към въззивната жалба, в което е аргументирал доводите, посочени в жалбата. Като допуснато съществено процесуално нарушение, отстранимо на досъдебната фаза, където е и допуснато, сочи предявяването на разследването на подсъдимия в присъствието на назначения резервен защитник, вместо на упълномощения такъв, който е отсъствал по уважителна причина от здравословен характер, в нарушение на чл.94, ал.6 НПК. Посочено е следващо съществено процесуално нарушение, допуснато от първоинстанционния съд в проведеното разпоредително заседание, състоящо се в лишаване на подсъдимия от правото да изрази лично становище по въпросите, изброени в чл.248, ал.1 НПК. Такова нарушение е допуснато и при изслушване на пледоариите, когато на подсъдимия не е осигурено право на лична защита. Изложени са и аргументи в подкрепа на становището, че делото е разгледано и решено от предубеден съдебен състав, обективизирано в съдържанието на мотивите, в които са използвани изразни средства, прилягащи повече на произведение от художествената литература, отколкото на съдебни мотиви, като са дадени конкретни примери. Друг аргумент в тази насока е посочен от съдържанието на Определение №24/25.02.2021г. по ЧНД №195/2021г. на БОС, в което докладчикът по делото и председател на съдебния състав е допуснал обезпечение на бъдещ иск срещу подсъдимия, като е направил заключение за наличие на обосновано предположение за авторството на деянието от страна на подс. Г., демонстрирайки по този начин своята пристрастност и предубеденост. Следващото допуснато, според защитника, съществено процесуално нарушение е изведено от изграждането вътрешното убеждение на решаващия състав на доказателства, което не са събрани по предвидения в НПК ред – показания на свидетели-полицейски служители, провели разговори с подсъдимия по различно време. Сочи се, че окръжният съд недопустимо е основал тезата си на свидетелски показания за извънпроцесуални самопризнания на подсъдимия. Посочени са противоречия в мотивите, водещи до касационното основание липса на мотиви – на стр. 25 от мотивите е посочено, че по делото няма доказателства какви точно болки и страдания е изпитвала пострадалата, а в същото време на много други места е прието, че тя е изпитвала изключителни болки, страдания и мъки. Волята на съда е противоречива и неясна.

Посочени са и нарушения на материалния закон - неправилно е прието наличие на квалифициращото обстоятелство на чл.116, ал.1, т.6 НК – особено мъчителен начин за убийството, вместо основния състав на чл.115 НК. Изложено е становище, че без съдебномедицинска експертиза, изясняваща изрично наличието на този медицински критерий, съдът не може сам да стига до извод

за особено мъчителна смърт. В заключение е посочено, че след неправилно отчитане на смекчаващите и отегчаващи отговорността обстоятелства, е наложено прекомерно завишено наказание. Елементи от обективната страна на деянието неправилно са зачетени като отегчаващи обстоятелства, а не е отдадено нужното значение на необремененото съдебно минало, самопризнанията и доброволното изплащане на значителна парична сума за обезщетение на частния обвинител.

Аргументирани с посочените възражения са претенциите за връщане на делото в предходен процесуален стадий за отстраняване на допуснатите съществени процесуални нарушения, алтернативно за преквалифициране на извършеното по основния състав на чл.115, ал.1 НК, алтернативно за намаляване на наказанието.

В съдебно заседание пред въззивната инстанция защитникът адв. К. излага отново направените в жалбата и допълнението към нея оплаквания за допуснати съществени процесуални нарушения и такива на материалния закон – ограничено право на защита при предявяване на разследването, в разпоредително заседание и при изслушване на пледоариите; предубеден съдебен състав, поради използвани изразни средства в определение за допускане на обезпечение и мотивите към присъдата; противоречиви мотиви, приравнени с липсващи; неправилно осъждане по квалифициран състав; несправедливо високо наказание. Повторени са и алтернативните претенции към произнасянето на въззивния съд – връщане на делото; осъждане по основния състав на чл.115 НК; намаляване на наказанието.

Подсъдимият П. Г. моли единствено за намаляване на наложеното наказание.

Представителят на Апелативна прокуратура намира въззивната жалба за неоснователна. Предявяването на разследването е проведено при спазване изискванията на чл.94, ал.4 и ал.6 от НПК и изявление на обвиняемия по отношение на резервния защитник. Правилна е и правната квалификация на извършеното. Аргументи за това съдът е извел от заключението на съдебномедицинската експертиза и протокола за оглед на местопроизшествието. Показанията на полицейските служители, разкриващи собствените им възприятия, правилно са кредитирани от съда. Наказанието е определено в най-леката му алтернатива, отмерено е към долната граница на предвиденото, макар че е приет превес на отегчаващите отговорността обстоятелства. Обективният подход изисква за смекчаващи обстоятелства да бъдат приети здравословното състояние на подсъдимия и неговата напреднала възраст, които заедно с изтъкнатите от БОС аргументи съответстват на обществената опасност на конкретното деяние и дееца, на пълното постигане целите на наказанието. Присъдата е обоснована и законосъобразна и следва да бъде потвърдена.

Повереникът на частния обвинител К. – адв. М. моли за потвърждаване на присъдата, която намира за правилна и законосъобразна. Не са допуснати

нарушение както на процесуалния, така и на материалния закон. Нито едно процесуално действие не е извършено в отсъствие на защитник. Няма основания за преквалифициране на деянието по основния състав на убийство.

Бургаският апелативен съд, след като се запозна с доводите, изложени в постъпилата жалба и допълнението към същата, изслуша становищата на страните в съдебно заседание, анализира доказателствата по делото поотделно и в тяхната съвкупност и провери атакуваната присъда, както по отношение оплакванията, така и служебно изцяло, съгласно разпоредбата на чл.314, ал.1 от НПК, прие следното:

Преди да премине към произнасяне по същество на казуса, въззивната инстанция дължи становище относно наличието на допуснати съществени процесуални нарушения, които не може сама да отстрани, а са поправими на предходен процесуален стадий, тъй като, ако това е така, е пречка за решаване на делото по същество.

Видно от т.9 на ДП, предявяването на разследването на обвиняемия действително е извършено за времето от 21.10. до 26.10.2021г. в присъствието на резервния защитник адв. П. и в отсъствие на упълномощения такъв адв. К.. Това въззивната инстанция не намира за съществено процесуално нарушение, довело до ограничаване правото на защита на обвиняемия, настоящ подсъдим, което да е основание за връщане на делото. Адв. П. е бил назначен в самото начало на производството за служебен защитник на Г. и е присъствал при провеждането на всички процесуални действия с участие на обвиняемия. Назначаването му за резервен защитник е станало едва на 18.10.2021г. - преди предявяване на разследването. На 09.07.2021г. адв. К. е заявил официално участието си в производството чрез подаване на молба в Окръжна прокуратура – Бургас, с приложено заверено копие от пълномощно за правна защита по досъдебното производство. До този момент, данни за връзка между адв. К. и процесното производство се съдържат единствено в Протокол за удостоверяване на обстоятелства, изготвен на 25.06.2021г. (т.1, л.113 ДП), в който главният разследващ полицай е описал получена информация от свой колега за телефонно обаждане от лице, представило се за адвоката и заявило, че е упълномощен от обвиняемия да го представлява, както и личен свой телефонен разговор с това лице. Видно е, че приложеното към молбата от 09.07.21г. копие от пълномощно, е подписано на 27.03.2021г., но въпреки това до момента на подаването му в прокуратурата нито адвокатът, нито обвиняемия са афиширали процесуалните си отношения пред разследващите, включително в поредния (последен) разпит на обвиняемия на 10.06.2021г. (три месеца след подписване на въпросното пълномощно), в който Г. отново е заявил желание да ползва защитата на адв. П., както и при разговорите му с вещите лице в психиатричната болница Ловеч, по което време според адвоката е подписано пълномощното. Самият повод за подаване на въпросната молба от 09.07.21г. – първото действие на адв. К., е

уреждането на имотните въпроси на П. Г., а не наказателноправното му положение, като няма нито дума, че защитника желае да присъства на предявяване на разследването. След като по инициатива на разследващите адв. К. е бил призван за предявяване на разследването на дати от 14.10. до 22.10.2021г., на 14.10.2021г. той подал молба за отлагане на предявяването поради претърпяна на 07.10.21г. инвазивна кардиологична интервенция и издаден болничен лист до 05.11.2021г., с отразяването, че заболяването му не позволява явяването в съд. В молбата посочил, че е служебно ангажиран 14 работни дни от м. ноември и 4 от м. декември., които дати моли да бъдат съобразени при определяне на дата за предявяване. Поради приключилото разследване и изтичащият максимален срок на задържане на обвиняемия на 20.11.2021г., с постановление на наблюдаващия прокурор от 18.10.21г. адв. П. е бил назначен за резервен защитник и за времето от 21.10. до 26.10.2021г. разследването е било предявено на обвиняемия в присъствието на адв. П.. Във всеки от протоколите за предявяване е отбелязано становище на обвиняемия, че след упълномощаването няма връзка с адв. К., същевременно не възразява да го представлява адв. П., както до момента на предявяването го е правил, няма основания да иска отвеждането му и не си оттегля пълномощията от него.

Така посочените обстоятелства мотивират въззивната инстанция да приеме неоснователност на възражението за допуснато съществено процесуално нарушение при предявяването на разследването. Не са нарушени нормите на чл.94, ал.2 и чл.227, ал.5 от НПК. Въпреки уважителната причина за отсъствието на адв. К., обвиняемият Г. е дал съгласие за пълноправното участие на адв. П. в досъдебното производство и конкретно в предявяването на разследването. Правото на защита не е било нарушено. Както е посочено в решение №10 по КД №10/2010г. и решение №14 по КД №12/2017г. на Конституционния съд, институтът на резервния защитник не нарушава принципите на справедливия наказателен процес, а задоволява нуждата на обвиняемия от квалифицирана правна помощ при балансиране правата на другите участници в производството и съобразяване на обществения интерес. Участието на резервен защитник в процесуалните действия по предявяване на разследването, независимо от упълномощаване на друг защитник, цели създаване на условия за своевременно приключване на разследването, без да се засягат гаранциите за ефективно упражняване на правото на защита на обвиняемия. Резервният защитник отговаря на същите изисквания за осъществяване на процесуално представителство, които са валидни за всички адвокати. Още повече, че досъдебното производство има подготвителен характер и предявяването на разследването с резервен защитник не лишава обвиняемия в централната, решителната съдебна фаза на процеса да проучи и оспори всички събрани на досъдебното производство доказателства с помощта на упълномощения от него защитник.

Въззивната инстанция не намира основание за връщане на делото за ново разглеждане поради допуснато съществено процесуално нарушение в

проведеното разпоредително заседание по делото. Действително, видно от съдебния протокол, не е записано становище на подсъдимия по въпросите, посочени в чл.248, ал.1 от НПК, а в ал.5 на същия текст е посочено, че съдът се произнася след изслушване на лицата, посочени в чл.247в, ал.1 и 2 НПК, сред които е и подсъдимия. Това обаче не е довело до ограничаване правото на защита на подсъдимия, тъй като защитникът е взел отношение по всички въпроси от кръга на чл.248, ал.1 НПК, по които се е развила дискусия в разпоредителното заседание и в същото не се обсъждат нарушения свързани с доказателствата, а тези посочени в чл.249, ал.4, т.1 НПК, по които подсъдимият не е възразявал в нито един момент от производството. От друга страна, видно също от протокола, няма отразено желание или възражение на защитника или подсъдимия на последния да бъде дадена думата, което съдът да е negliжирал.

Подобни аргументи въззивният съд има и по отношение възражението за лишаване на подсъдимия от право на лична защита в съдебните прения, изведено от чл.291, ал.2 НПК. Несъмнено в протокола от съдебното заседание е видно, че Г. няма изказване след своя защитник и това нарушава посочената норма. Това обаче само по себе си не нарушава правото му на защита в съществена степен, годна да обоснове отмяна на присъдата и връщане на делото за ново разглеждане. Както бе посочено по-горе, не е отбелязано и желание за лично пледиране, не е направено възражение за нарушаване право на подсъдимия в самото заседание, нито по-късно в срока за поправка на протокола. На Г. е дадена последна дума, в която той е заявил „Аз нямам какво да кажа.“, което е индиция, че подкрепя пледоарията на защитника и няма какво да допълни лично.

Неоснователно е и възражението за разглеждане на делото от предубеден състав, аргументирано на първо място с употребени в мотивите към присъдата думи и изразни средства, посочени във втория абзац на стр. 4 от допълнението към жалбата, изведени от стр.10, абз.2, стр.25, абз.3 и стр.26, абз.1 на мотивите – „Оставил я да умре в мъки, виждайки, че има нужда от помощ, цялата в кръв той е наблюдавал спокойно как бавно настъпва смъртта ѝ и постига целта си.“; „Подсъдимият е можел да спре ударите с нож да не стигат до 15 броя и отделно дракотини, защото тя се е отбранявала в началото....., но той е продължил да я ръга нечовешки, вървейки след нея, гонейки я , тя пада и той продължава да я пробоща и пак...“; „Убийството може да бъде извършено и с два прободни удара...Когато смъртта настъпва веднага не преживяваш и не осъзнаваш какво се случва, а в конкретния случай тя е имала достатъчно време да осъзнае, че умира, била е клана като животно от подсъдимия в продължение на целия коридор, всяка прободна рана от многото такива е свързана с прекомерна, нечовешка болка и страдание....“.

Употребените думи, използвани да обосноват изводите за обективната и субективна съставомерност на инкриминираното деяние, според въззивната

инстанция разкриват повишена емоционалност и експресивност на автора на мотивите, личен стил на изразяване, но в никакъв случай не са показател за лична заинтересованост или предубеденост за изхода на делото. По този начин докладчикът е мотивирал решението на съдебния състав да приеме, че на пострадалата са причинени болки и страдания надхвърлящи обичайно изпитваните при умъртвяване чрез намушкване с нож, както и това, че подсъдимият е извършил описаното с пряк умисъл.

Предубеденост на съдията докладчик и председател на съдебния състав не може да бъде изведена и от съдържанието на определение №24/25.02.2021г. по ЧНД №195/21г. по описа на БОС, находящо се в т.8, л.89 от ДП, постановено по искане за допускане на обезпечение на бъдещ иск срещу подсъдимия. Според защитника, изложеното в определението на стр.2 заключение, че е налице обосновано предположение за авторството на деянието от страна на подс. Г., внася сериозно съмнение в безпристрастността на съдията. Такова съмнение не намира опора в доказателствата по делото и закона. Изразът „обосновано предположение за авторство“ не следва да бъде изваждан от контекста на съдебния акт и самостоятелно тълкуван. Съдебното определение е постановено по молба за допускане на обезпечение на бъдещ иск на наследницата на починалата срещу подсъдимия. В това производство, по силата на закона – чл.73, ал.2 от НПК, който препраща към реда на ГПК, съдът следва да прецени наличието на предпоставките за допускане на обезпечение, посочени в чл.391, ал.1 ГПК, основна от които е дали гражданският иск е подкрепен от **убедителни писмени доказателства**. Съдебната практика е безпротиворечива, че доказателствата следва да са такива, че да е възможно да се направи извод за **вероятната основателност** на иска, а когато граждански иск се предявява в наказателното производство и то в досъдебната му фаза – да може да се стигне до **обосновано предположение за авторство** на ответника-обвиняем на деянието, причинило вреди за ищеца. Именно такава преценка е направил съда в коментирания акт. Към момента на произнасяне – 25.02.2021г. Г. е бил привлечен като обвиняем за умишлено причинена смърт на майката на молителката и са били извършени множество следствени действия, като от съвкупната преценка на събраните доказателства е могло да се предположи, че обвиняемият е съпричастен към увреждащото молителката деяние. Съдът е сторил това, което е негово нормативно задължение, а не се е произнесъл предварително по съществото на производството. В кориците на делото се съдържат няколко постановени съдебни акта по молби за допускане на обезпечение на бъдещ иск, постановени от различни докладчици, във всеки от които са изложени изводи относно подкрепата на претенцията от убедителни писмени доказателства и вероятната основателност на иска, така както изисква закона. За по-голяма обективност следва да се посочи и определение на същия съдия-докладчик от 04.06.2020г. по ЧНД №608/20г. на БОС (т.8, л.7 ДП), постановил посоченото от защитника определение, в което след обсъждане на реквизитите на подадената молба за обезпечение, съдията е

прогласил неоснователност на същата, което още веднъж показва обективност и стриктно спазване на закона. Всичко изложено води въззивната инстанция до извод, че и това възражение за съществено процесуално нарушение е неоснователно.

Съдът не е изградил вътрешното си убеждение на доказателства, които не са събрани по предвидения в НПК ред, както възразява защитника. Показанията на свидетелите К. К. Б. Б. и Д. за направени пред тях признания на подсъдимия, не са обосנוвали извода за авторство на деянието. На стр.13 от мотивите изрично е посочено, че съдът кредитира частично показанията на тези свидетели – само относно фактите лично възприети от тях, които са описани. Също изрично е посочено, че относно механизма и причината за извършване на убийство, те пресъздават съобщените им различни версии от Г., а не свои възприятия, поради което в съответните части показанията им не са кредитирани. Изложените в показанията на тези свидетели противоречиви версии, които подсъдимият им е изтъкнал, са посочени, за да се обоснове оценката на неговите обяснения пред съда, а не като достоверни доказателства за авторство, механизъм или причина за извършване на деянието.

Не е налице и противоречие в мотивите, което да е пречка да се разбере по несъмнен начин волята на съда и приетите за установени факти, и да се приравни на липсващи мотиви. Такова по мнението на защитника е посоченото на стр. 25 от една страна, че по делото няма доказателства, които да кажат какви точно болки и страдания е изпитвала пострадалата, а от друга – изложеното на много места, че пострадалата е изпитвала изключителни болки, страдания и мъки. Обективният прочит на мотивите дава възможност да се установи, че това не е така. Посочената липса на доказателства какви точно болки и страдания е изпитала пострадалата е свързано с обстоятелството, че от момента на първите удари с нож до настъпването на смъртта ѝ не е имало свидетели очевидци, освен подсъдимия, които да подпомогнат изясняването на това обстоятелство. Но това е едно предисловие на изложението от кои точно доказателства и експертни заключения съдът е стигнал до извод за претърпени по-големи от обичайните болки и страдания. Ето защо възражението не отговаря на фактите и е неоснователно.

Останалите възражения касаят приложението на материалния закон и ще получат отговор в съответната част на настоящото решение.

Съдебното следствие пред първоинстанционния съд е преминало по реда на чл.371, т.1 от НПК, като по съгласие на страните не са разпитани в хода на съдебното следствие свидетели и вещи лица (свидетелите К., Х., К., Л., П., Га, М., С., У., А., Б.; вещите лица П., М., Л., Г., М.), а съдържанието на дадените от тях показания и заключения в хода на досъдебното производство непосредствено е използвано при постановяване на присъдата.

Установено е, че подсъдимият П. Г. е роден през ..г., дълги години живял и работил в САЩ, след което се върнал в България и заживял в

гр.Пловдив. Бил разведен, живеел с майка си, която била възрастна и болна, била на легло. Със спестените пари от САЩ решил да построи хотел в Слънчев бряг, но спестяванията му не стигнали да го довърши и въведе в експлоатация. Освен изграждането на хотела, Г. не работил нищо, от което да получава доход и се издържал от спестяванията си, а като свършили - от пенсията на майка си.

Подсъдимият и пострадалата Т.М. Г.а (с фамилия Ц. преди брака) се запознали по интернет, около 5 години преди инкриминираното събитие. Тя била родена на през ..г. в Черканска област, Украйна, в която държава и живеела. Била разведена, имала една дъщеря (частния обвинител Л. К.), развивала собствен бизнес - шиене и плетене на съвременни дрехи с народни мотиви, които се продавали добре на пазара и имала добри доходи. Пътувала често до Москва, за да продава продукцията си. След като се запознали, подсъдимият и пострадалата общували в продължение на година чрез различни приложения - „Вайбър“, „Месинджър“, „Скайп“, след което тя пристигнала в България, запознала се с подс. Г. и скоро след това решили да заживеят заедно. Отначало живели в гр.Пловдив, в жилище на Г., а след това се преместили в к.к.Слънчев бряг, в хотел „Българска роза“ № 34, също негова собственост. Хотелът бил на груб строеж, недовършен, годни за обитаване били само няколко стаи, в които се настанили подсъдимия, неговата майка и. Г.а (която била на легло и починала след образуване на настоящото производство) и пострадалата. Въпреки че Т. често пътувала до Украйна, в този период между двамата имало привързаност, тъй като имали нужда от близък човек, на когото да разчитат, да се подкрепят и живеят заедно.

На 10.06.2019г. Г. и Т.М. сключили граждански брак и тя приела фамилията Г.а. Т. пътувала през няколко месеца до Украйна и до Москва във връзка с работата си. Притежавала собствен автомобил, била финансово независима. Последното ѝ пътуване до Украйна било през м.декември 2019г. и отсъствието ѝ продължило около 4 месеца и половина. През това време двамата с подсъдимия контактували по телефона, виждали се по Вайбър.

Постепенно парите на подсъдимия свършили и той не можел да довърши строежа на хотела, затруднявало го дори заплащането на данъците за имоти, които притежавал в Пловдив, Сл.Бряг и Лозенец, както и на ежедневни битови разходи. След сключване на брака, отношението на Г. към пострадалата се променило. Той очаквал тя да го подпомогне в плащането на неговите задължения и в довършването на хотела, но това не се случило. След заминаването ѝ за Украйна през м. декември, подсъдимият останал само на издръжка от пенсията на майка си. При контактите по телефона съпругата му постоянно се интересувала дали той е добре. Помолила своята приятелка св.А.К., която живеела в гр.Сливен, да му се обаждат с мъжа ѝ по телефона, за да не се чувства П. самотен, а ако има нужда от нещо да отидат в к.к. Слънчев бряг и да му помогнат.

Т. Г.а се върнала на 09.05.2020г. в България с автомобила си и отишла при съпруга си в хотел „Българска роза“ №34 в к.к. Слънчев бряг. Двамата

спели в отделни стаи. Тъй като била поставена под задължителна карантина, заради пандемията от коронавирус, тя не можела да излиза първите дни и била обсебена от здравословните оплаквания на съпруга си, който се опасявал, че е болен от диабет и не се чувствал добре, но не бил ходил на лекар и нямал поставена диагноза. Заради тези оплаквания пострадалата нарушила карантината си и на 11.05.2020г. го закарала на преглед при личния му лекар - св.В. Г.а, на която П. разказал оплакванията си, както и че приема „Лексотан“, и тя му издала направление за ендокринолог. Тъй като Г. отказвал да отиде на преглед при такъв специалист, а същевременно не спирал да се оплаква, че е болен от диабет и ще умре, отношенията със съпругата му се влошили след посещението при личния лекар. Подсъдимият постепенно започнал да се страхува да остане сам и съпругата му да не го напусне, поради което я ограничавал да общува със своите близки – дъщеря си и приятелките А.К. и Д.М.. Отношенията им се влошили и поради все по-честите му натяквания, че не е донесла достатъчно пари и настоявания тя да му плати осигуровките, данъците и таксите за неговите недвижими имоти. П. все повече се изнервял, бил напрегнат и не позволявал на съпругата си нощем да заключва стаята си, прибрал ключа при себе си и влизал докато спяла. Понякога през нощта пострадалата се събуждала и го виждала надвесен над нея и искал да говорят какво ще правят с хотела, питал я очаква ли пари от Русия за дрехите си. Това му поведение плашело Т., страхът ѝ особено се засилил последните дни преди деянието, когато забелязала промяна в погледа му и го видяла да обикаля нощем из хотела с мачете в ръка, като казвал, че охранява сградата и себе си, ако някой реши да го ограби. Поради опитите му да ограничава контактите на Т. с приятели и роднини, тя провеждала разговорите си с тях набързо и скришно от него, и успяла да сподели страховете си със св. К. и дъщеря си. Продължавала обаче да съжалявала съпруга си, че е много болен, както той твърдял.

Развитието на отношенията им и негативната промяна в съпруга ѝ довели пострадалата до убеждението, че не може повече така да живее и ще го напусне, като се премести в апартамента на дъщеря си, също находящ се в Слънчев бряг. На 19.05.2020г. тя му казала, че не издържа и не може повече така да живее, решила е да се изнесе от хотела и е уговорила хора да дойдат да я вземат. През нощта на 19 срещу 20 май 2020г. Г. започнал да се оплаква непрестанно, че е много зле и инсценирал, че си инжектира инсулин, без това лекарство да му е предписано. Притеснена за здравето му, Т. около 05.45 часа на 20.05.2020г. се обадила на св. К., викайки, че П. умира, поради което съпругът на свидетелката - С.К. в 05.49 часа се обадил на телефон 112 и предал, че се обажда от гр.Сливен за спешен случай в к.к. Слънчев бряг. Понеже не успял да обясни точно какъв е проблема, последвало друго обаждане от св. К. на тел.112, която също предала молбата на пострадалата за помощ, поради здравословен проблем на съпруга ѝ. В 05.52 минути бил проведен телефонен разговор между оператор от тел. 112 и пострадалата, в който тя, силно притеснена за здравето на съпруга си, съобщила че кръвната му захар е 22; че му е много лошо, но не иска да ходи на лекар и щял да умре; молела да го спасят. В 06.10 часа на 20.05.20г. пред сградата на недовършения

хотел пристигнал екип за спешна медицинска помощ с д-р К., който поставил работна диагноза „Захарен диабет при стабилна хемодинамика RR 130/80“, а пациента П. Г. останал на адреса си, понеже нямало причина да бъде закаран в болница. След отпътуването на медицинския екип, Г. започнал отново да се оплаква колко е зле, но отказал да отиде в поликлиниката, където имал записан час за преглед при ендокринолог за 11.00 часа. Повтарял, че ще умре, отказвал да се храни, заплашвал пострадалата, че ще се самоубие. Изплашена от думите и действията му, в 10.02.ч. на 20.05.2020г. пострадалата отново позвънила на тел. 112 и съобщила, че съпругът ѝ е много болен, има висока кръвна захар и иска да се самоубие. В 10.30ч. пристигнал нов екип на спешна медицинска помощ с доктор - свидетелят Х., както и служители от РУ-Несебър. П. Г. се учудил от идването на лекаря, казал, че страда от диабет, но в момента няма нужда от преглед и не позволил такъв да му бъде направен, бил с нормално кръвно налягане, отказал да отиде в лечебно заведение и консултация със специалист за диабета. Единствено споделил, че се чувства напрегнат, понеже намиращата се на долния етаж негова майка е болна и неподвижна. Пред полицейските служители отрекъл наличието на съществен проблем със съпругата си и твърдял, че проблемите ги създава тя, поради поставянето ѝ под карантина, което я изнервяло. След като П. отрекъл всичко, което говорел и демонстрирал пред нея, а медиците и полицаите си отишли, Т. му заявила, че си събира багажа и си тръгва след като я лъже по този начин. Той отново я замолил да остане, защото няма кой да се грижи за него и за майка му, да плаща сметките и така ще умрат. В яда си тя го излъгала, че очаква превод на 50 000 долара на нейната карта от Москва, но няма да ги вложи в ремонт на хотела му. Тези думи били чути и от св. К., на която пострадалата се обадила и нарочно оставила телефона на високоговорител. Вечерта около 21.00.-21.30ч. пострадалата споделила по телефона на св.К., че се страхува, П. гледал страшно и, че му казала, че ще го напуска и за следващия ден е организирала преместването на багажа си в апартамента на дъщеря си в Слънчев бряг. К. била забелязала притеснението на приятелката си още на 15.05.2020г., когато със съпруга си отишли на гости на пострадалата и подсъдимия, и тогава Т. заявила: ”Моля те, а., не ме оставяй, докрай не ме оставяй, много ме е страх!”

Около 18.00-18.30 часа на 20.05.2020г. Т. споделила по Вайбър на дъщеря си Л. К., че най-накрая си е отворила очите за П. и за това какъв всъщност е той и, че дъщеря ѝ е била права, като не го харесала още в началото на връзката им; казала ѝ, че П. е здрав, че няма кръвно, нито диабет и всичко е игра, а той е много добър актьор. Споделила, че очите му се променили и, че гледа като звяр.

На 21.05.2020г. преди обяд подсъдимият влязъл в стаята на пострадалата и продължил да настоява тя да не го напуска. Т. била гола след сутрешен тоалет. След като отново чул категоричното ѝ решение да се разделят, Г. се разгневил, че не може да я задържи, поради което решил да я убие. В стаята на пострадалата имало кухненския нож с дървена дръжка, с обща дължина 22,5см. и дължина на острието 11см., с надпис „Солинген“, който подсъдимият взел и нападнал пострадалата, искайки да я прободне. Тя

разбрала намерението му и опитала да се защити с ръце, в резултат на което получила прободни рани по меките части между пръстите на двете ръце. Опитала да се защити и със своя метален фенер с вградено електрошоково устройство, който обаче веднага бил избит от ръцете ѝ от подсъдимия. Т. не могла да отблъсне нападението, а успяла само да го одраска по лявата буза с ноктите на ръката си. Още в нейната стая Г. успял да я прободне няколко пъти в областта на предната част на шията. Разбирайки, че П. иска да я убие, пострадалата побягнала извън стаята, но той я подгонил и настигнал в коридора на етажа, на около 2 метра от вратата на стаята, съборил я на земята и продължил да ѝ нанася множество удари с ножа в областта на шия, рамена, гръдна област, под долна челюст. Три от напречните разрези на шията срязали щитовидния хрущял. На това място в коридора на втория етаж се образувало голямо петно от изтеклата кръв на пострадалата, с размери приблизително 92см.х56см. В един момент подсъдимият се отдръпнал и преустановил нанасянето на удари. Т. успяла, подпирайки се с ръце на едната стена в коридора и на матрак, подпрян на другата стена в коридора, да се изправи, продължила да се движи по коридора, оставяйки кървави следи от босите си крака, като стигнала до стая, ползвана от нея за шивашка работилница. Влязла вътре и стигнала до вратата на терасата, оставяйки кървави следи по дръжката на вратата на стаята, касата на вратата и по пода на стаята. Успяла да отвори вратата на терасата, като оставила кървави следи по дръжката от вътрешна страна. Като излязла на терасата се хванала с двете си ръце за металния парапет непосредствено срещу вратата на стаята, вероятно търсейки помощ от случайни хора наоколо. По същото време кръвта ѝ продължавала да изтича, като в долната част на парапета се образувало петно с неправилна форма, с множество малки пръски. Придвигила се към десния край на терасата, оставяйки по пода следи от кръв от босите си крака, малки локви и капки кръв. Стигайки до десния край на терасата, пострадалата паднала на земята, като продължила още известно време да бъде жива. Опитвала се да се изправи, при което размазала част от кръвта по пода в десния край на терасата и изцапала стената в същия край.

Смъртта настъпила постепенно. В резултат на ударите с ножа по тялото на пострадалата подсъдимият причинил множество наранявания: цепковидна рана с дължина 5 см. между 1 и 2 пръсти на дясната длан по вътрешната повърхност; рана с дължина 2,5 см. по горната повърхност на дясната длан; цепковидна рана по лявата длан между 1 и 2 пръсти с дължина 6,2см. по вътрешната повърхност и такава с дължина 1 см. на 1 пръст на същата длан; по страничната повърхност на лявото рамо с дължина 1 см., проникваща в меките тъкани; порезна рана в лява гръдна половина в областта на ключицата; в областта на външния край на лявата вежда с дължина 1 см.; три рани в областта на предно странична повърхност на шията в дясно - на нивото на щитовидния хрущял напречна цепковидна рана с дължина 3 см, непосредствено под нея на 6-7 мм. напречна рана с дължина 5 см, на 3 мм. под нея също такава рана с дължина 5 см., започваща медиално и достигаща до срединната линия на шията; рана по лявата странична повърхност на шията, под ъгъла на долната челюст с дължина 2,5 см.; под нея напречна рана

също с дължина 2,5см; под тях, малко медиално напречна рана с дължина 1 см.; по същата повърхност на шията, по-назад почти на нивото на задната долна върга още една напречна цепковидна рана с дължина 2,5см. Раните не засягали магистрални кръвоносни съдове, били прерязани само меки тъкани, мускулни влакна и малки кръвоносни съдове. Освен тези рани, пострадалата получила множество драскотини по шията, лицето и тялото, от падането на земята получила охлузване на лява мишница, ляв лакет и ляво коляно, кръвонасядане на устните в дясно, кръвонасядане на меката черепна обвивка в областта на лява вежда и тилно.

Нанесените прободно-порезни рани довели до обилен кръвоизлив, хеморагичен шок и анемия на вътрешните органи. Вещото лице по назначената и извършена в хода на досъдебното производство съдебномедицинска експертиза и допълнителна такава дало заключения, че непосредствена причина за смъртта на Т. Г.а била острата следкръвоизливна анемия на вътрешните органи, причинена от множество прободно-порезни рани, главно по шията. Смъртта не настъпила веднага след причиняване на уврежданията, тъй като бил необходим промеждутък от време, за да се развие хеморагичния шок и анемията на вътрешните органи. През това време пострадалата възприемала заобикалящата я действителност, имала възможност да се придвижва и да осъзнава какво се случва с нея, да чувства болки.

Докато пострадалата се придвижвала към терасата, подсъдимият я следвал, а като излязла и паднала там, се върнал обратно през стаята с шевните машини, през коридора и влязъл в стаята, в която до този момент живеела Т.. След това влязъл в банята и си измил ръцете от кръвта, след което отишъл в ползваната от него стая, където се преоблякъл. Оставил долнището на анцунга с който бил облечен по време на деянието на етажерка, намираща се в тази стая, в същата стая оставил и чехлите, с които бил обут. От дрехите, с които бил по време на деянието, останал облечен с тениската.

По това време св. Т.К., който се намирал в съседен на хотел „Българска роза“ хотел „Френдс“, собственост на дъщеря му и зет му, се качил на последния етаж на този хотел, за да свърши някаква работа. Видял на тераса на първи етаж на хотела на подсъдимия женска фигура по очи, чисто гола и с кръв около нея, и веднага позвънил на телефона на П. Г., но той не му отговорил, поради което св. К. позвънил на тел.112 и съобщил какво е видял.

По същото време свидетелите К., Б. и Д. -полицейски служители към РУ Несебър, били на работа и получили сигнал от ОДЧ за труп на жена в близост до хотел „Ивана Палас“, до който се намирали хотел „Френдс“ и хотел „Българска роза“. Отишли незабавно на място и били пресрещнати от св. К., който ги качил в своя апартамент и от там им показал женското тяло в съседния хотел „Българска роза“. Двата полицейски служители се насочили незабавно към входа на хотел „Българска роза“, като в движение уведомили и ОДЧ.

Междувременно в този хотел подсъдимият взел черна мъжка чанта, в която поставил червен калъф с пари - 1 банкнота от 100 евро; 5 банкноти от

по 50 евро; 1 банкнота от 20 евро; 1 банкнота от 10 евро; 1 банкнота от 5 евро; 10 банкноти от по 100 евро; 1 банкнота от 100 щатски долара; 1 банкнота от 50 щатски долара; 1 банкнота от 100 евро; 11 банкноти от по 50 евро; 4 банкноти от по 20 евро; 2 банкноти от по 10 евро. Взел и портфейл, в който имало 3 банкноти по 20 лева и 3 банкноти по 10 лева, личната му карта, различни бележки, визитни картички, карти за магазини, както и няколко монети в чантата. Взел със себе си и дамската чанта на пострадалата, в която имало портмоне с 10 банкноти от по 100 щатски долара; 8 банкноти от по 20 евро; 2 банкноти от по 10 евро; 4 банкноти от по 5 евро; 1 банкнота от 2 долара и една банкнота от 1 долар; снимка; банкови карти; всички лични документи на Т. Г.а. С двете чанти малко след 12.00ч. на 21.05.2020г. Г. се опитал да напусне хотела и излязъл през входната врата.

По същото време свидетелите К., Б. и Д. се приближавали към сградата и видели П. Г. да излиза от хотела с дамска и мъжка чанти, препасани през раменете. Виждайки полицейските служители, Г. се изненадал, вдигнал ръце и отишъл при тях, признал че е намушкарал жена си, след което бил задържан.

На местопроизшествието бил извършен оглед, при който били иззети натривки от червено-кафява течност от 19 посочени обекта, кухненски нож с обща дължина 23,5 см и дължина на острието 12,5 см, нож „Солинген“ с обща дължина 22,5 см и дължина на острието 11 см, метален фенер, различни дрехи, мъжки чехли, мобилни телефони, трупът на пострадалата. Бил изготвен и фотоалбум.

Било извършено освидетелстване на подсъдимия, описано в съставения протокол и фотоалбум, както и обиск и изземване на установените в него предмети, описани в съставения протокол, одобрен от съдия.

Бил извършен и оглед (аутопсия) на трупа на пострадалата, също протоколиран и фотографирал.

Иззетите при обиска на подсъдимия вещи, били предмет на оглед на вещественни доказателства, описан в протокол и фотоалбум.

В сградата на хотела на подсъдимия бил извършен повторен оглед на 15.10.2020г., при който били намерени и иззети множество банкноти в различна валута, описани в съставения протокол и фотоалбум.

В хода на досъдебното производство били назначени и извършени множество експертизи – сравнителна биологична и ДНК експертиза; техническа експертиза на телефон; фоноскопна експертиза на диск, предоставен от районен център 112; химическа експертиза на кръвта на пострадалата; комплексна съдебнопсихиатрично-психологична експертиза на подсъдимия; техническа експертиза на иззетия фенер; основна и допълнителна съдебномедицински експертизи на трупа на пострадалата; техническа експертиза на характеристиките и способността за поражения на иззетия фенер; повторна съдебнопсихиатрична и психологична експертиза на подсъдимия.

Пред първоинстанционния съд била представена спогодба, сключена на 03.12.2021г. между подсъдимия и дъщерята на пострадалата – частния

обвинител и свидетел Л. А. С., представлявана от повереника си в настоящото производство адв. П. М., по силата на която П. Г. се задължава да преведе по банков път сумата от 100000 лв. на С., по сметка на повереника, с която сума последната ще счита, че са обезщетени напълно всичките ѝ неимуществени претенции към подсъдимия, произхождащи от извършеното от него престъпление, за което му е повдигнато обвинение, без значение от конкретната правна квалификация, с която е внесен обвинителния акт. Ведно със спогодбата е представено и преводно нареждане за банков превод от 17.03.2022г. за превеждане на сумата от 100000 лв. по банкова сметка на повереника на частния обвинител С., с основание „Обезщетение по спогодба от П. И. Г. за Л. С. за неимуществени вреди от престъпление по чл.115 НК по споразумение от 03.12.2021г., НОХД 1205/2021г.“.

Описаната фактическа обстановка се приема за установена от двете съдебни инстанции след анализ на събраните по делото гласни, писмени и веществени доказателства и доказателствени средства, заключенията на извършените експертизи.

По-напред в изложението бе отговорено на възражение срещу показанията на полицейските служители. Свидетелите К., К., Б., Б., Д., а. (включително приобщените от ДП показания на К., Б. и Д.) и М. (чиито показания от ДП по съгласие на страните са непосредствено използвани) са присъствали лично на местопроизшествието непосредствено след извършване на деянието и първи са срещнали и изслушали подсъдимия (К. и а. след задържането му от колегите им К. и Б.). Правилно от техните показания съдът е приел за установено, че К. и Б. първи са пристигнали на мястото, посрещнати от св. К., от неговата тераса са видели тялото на пострадалата, а след това подсъдимия, напускащ хотела с двете чанти, едната от които на пострадалата, със значителна парична сума, с личните документи на подсъдимия и съпругата му, всички са чули поотделно признанието му, че е убил жена си. В тези части показанията им са логични, безпротиворечиви както вътрешно, така и едни спрямо други, взаимно се допълват, както и приобщените досъдебни показания допълват и уточняват съдебните и се поддържат от свидетелите, последователни са, кореспондират с показанията на св. К. и частично с обясненията на подсъдимия, така че правилно са приети за достоверни.

Обективно е посочено, че относно споделената причина за посегателството и механизма на извършване, описан на всеки от свидетелите от подсъдимия, показанията им не следва да се кредитират, тъй като освен, че представляват преразказ на извън процесуални самопризнания, са противоречиви поради различните версии, които Г. е изложил пред всеки от тях - съпругата му го била нападнала с нож и електрошок, заплашила го, че ще ги убие с майка му, ако не ѝ прехвърли хотела, той взел ножа от ръцете ѝ и затова я намушкал, защото въпросът бил или тя или той (пред К.); убил жена си, защото го тормозела психически и го държала гладен, и той не издържал (пред К.); съпругата му го тровела, правила му супи с отровни гъби затова я е убил (пред Б.); пострадалата била много властна жена, не се отнасяла добре с

майка му и това провокирало много скандали, тя го нападнала първа с нож и електрошок, той взел друг нож с дървена дръжка и още в стаята я намушкар в шията, тя започнала да бяга, той да я гони по коридора и я намушкар още няколко пъти (пред Б.); първо пострадалата го нападнала с нож и електрошок, от което получил драскотина по бузата и тогава той тръгнал да я гони по коридора и да я намушква с ножа (пред Д.). Същият свидетел в приобщените показания от ДП, които поддържа, е съобщил за споделено от Г. при задържането, че след като жена му го нападнала в стаята, тръгнала да бяга в коридора и там за първи път я намушкар няколко пъти. Миналото лято тя ги тровила него и майка му с готвената от нея храна, а като дошла тази година и била в карантина ги хранела само с хляб и вода, и ги заключвала в къщи, а той нямал пари. На въпроса към подсъдимия къде е тръгнал с тези чанти и пари, той му отговорил, че е тръгнал към полицията. Пред а. също посочил, че му слагала някакви капки в храната и така е тровила него и майка, за да вземе хотела. Първо тя го заплашила с нож и електрошок, взел нейния нож и с със същия я намушкар в шията. На М. също казал, че е убил жена си, защото го нападнала с нож и електрошок, а той взел ножа от нея и с него я пробол, тя побягнала към терасата и там се свлякла на земята.

В посочените противоречиви в детайлите части, показанията на полицейските служители са послужили като коректив и отправна точка при оценка обясненията на подсъдимия, но не и като източник на достоверни факти.

Няма причина за съмнение в обективността на св.К., който пръв е видял тялото на пострадалата от своята тераса и е съобщил това на телефона за спешни повиквания, посрещнал е първия полицейски екип, показал е гледката от терасата и е възприел задържането на подсъдимия, като на него също Г. е казал, че жена му ги е държала гладни, умирали от глад и затова е станало. Показанията му кореспондират с полицейските служители, в частност Б. и К., последователни, логични и безпротиворечиви са, допълват се с тези свидетели. Св. К. е дал информация и за личността на подсъдимия - добър човек, малко страхлив, не много общителен, не искал да тегли заем, за да завърши хотела си, винаги когато пострадалата идвала в България започвали да правят ремонти по хотела. Г. не му се е оплаквал да боледува, нито че има диабет, спортувал, карал колело, разхождал се, водел здравословен начин на живот. Знае, че е живял и работил дълги години в САЩ, но след това не знае дали е имал други доходи.

Безпротиворечиви, логични, последователни и допълващи се са показанията на дъщерята на пострадалата св. и ч.о.Л. С. (непосредствено използвани от ДП) и приятелките ѝ св.А.К. и св.Д.М. (включително приобщените от ДП), които свидетелстват за нормални отношения между подсъдимия и пострадалата преди да сключат брак и за постепенното влошаване след брака, продиктувано от желанието на подсъдимия Т. да поеме изцяло довършването на хотела и издръжката му. Тя купувала дрехи, уреди и необходими за домакинството вещи. Била е готова да финансира довършването на хотела, но все пак искала да има някакво юридическо

участие в собствеността, за да инвестира средствата си. Св. К. е пресъздала най-подробно развитието на отношенията последните дни преди инкриминираното събитие, лично чулите диалози между двамата съпрузи от оставения на високоговорител телефон на пострадалата, твърденията му за болести и обратното му поведение при идване на медицински екипи, които сведения се потвърждават от съдържанието на обажданията до тел.112, обективирани от фоноскопските експертизи. От показанията на частния обвинител и свидетел С. става ясно, че при последното си пътуване към България майка ѝ е носила в себе си 16000 долара, дадени от дъщеря ѝ, за да бъдат платени като втора и трета вноска за закупен от нея апартамент в Слънчев бряг. Тези три свидетелки най-точно разкриват най-вероятната причина за постепенното влошаване на отношенията между съпрузите, ескалирало до инкриминираното деяние – нежеланието на пострадалата да поеме изцяло финансирането на довършването на хотела и издръжката на подсъдимия и неговата майка, без да има участие в собствеността и заявеното няколко дни преди посегателството твърдо желание да се разделят и да го напусне.

Достоверността на сведенията на последните три свидетелки относно поведението на подсъдимия, свързано със здравословните му оплаквания пред съпругата му и отричането им пред съответните компетентни лица, се потвърждава от обективните показания на св.М. Х. и св.В. Г.а - и двамата лекари, последната личен лекар на подсъдимия, чието предписание за консултация с ендокринолог той така и не пожелал да изпълни, а Х. пристигнал след повикване на тел.112 от пострадалата на 20.05.22г. към 10,00ч., като по телефона жената съобщила, че мъжът ѝ е много зле и иска да се самоубива, а пред свидетеля подсъдимия отказал да бъде прегледан, нямал оплаквания и твърдял, че е добре.

Като кореспондиращи с кредитираната група свидетели (дъщеря, приятелки, лекари) правилно са отнесени и подкрепящите ги и допълващи показания на безпристрастните обективни полицейски служители К., Л. и П., които заедно с медицинския екип на св. Х. пристигнали в хотела по сигнал на тел.112 в 10,10ч. на 20.05.2020г., за оказване на помощ на лице в тежко състояние и с намерение за самоубийство, пред които Г. също отрекъл здравословни проблеми.

Обясненията на подсъдимия Г. обективно и внимателно са оценени след съпоставянето им с останалите събрани доказателства, като основателно в голямата им част са приети за защитна версия, опровергана от останалите доказателства. Подсъдимият е изложил няколко основни линии на защита в обясненията си – влошаването на отношенията със съпругата му се дължало на високото ѝ кръвно и нервност; тя никога не е искала да го напуска и не си е събираща багажа; не му е помагала финансово; тя го нападнала с електрошок и го ударила два пъти по главата; скъсал ѝ пижамата като се сборичкали; изплашен и зашеметен от ударите с мощния електрошоков фенер по главата, той бил принуден да се отбранява с кухненски нож, като не помни колко пъти и къде я е пробол; той излязъл, за да отвори на дошлите полицаи, а чантите и

вещите в тях бил приготвил за съхранение в полицията.

Относно причината за влошаване на отношенията обясненията се опровергават най-вече от показанията на дъщерята на пострадалата и нейните приятелки, анализирани по-напред, които са добили представа за фактите, за които свидетелстват не само от разговори една с друга или всяка от тях с пострадалата, но и от посочените разговори, които са дочули от оставения на високоговорител телефон. Същите аргументи са относими и за твърдяната от подсъдимия липса на желание у съпругата му да го напусне, както и това, че тя не му е помагала финансово, а и той не е искал от нея това.

Версията за първоначално нападение от пострадалата с електрошоковия фенер, след което той бил много уплашен и зашеметен е нелогична, предвид събраните доказателства за развитието на отношенията им непосредствено преди деянието. Извършената ДНК експертиза доказва, че по фенера има кръв единствено от пострадалата, а техническата експертиза – че фенерът е много слаб и изобщо не може да има твърдения от подсъдимия ефект. Няма установени рани по главата на подсъдимия, които да потвърдят нанесени силни удари с този предмет. Прободните и порезни наранявания по дланите на пострадалата, установени при огледа на трупа ѝ и съдебномедицинската експертиза също опровергават версията за нейно активно нападение и свидетелстват за отбранителна позиция на ръцете ѝ срещу атака с нож от подсъдимия. Изложеното от подсъдимия пред съда противоречи на версиите му за нападение с нож и електрошок, тровене с гъби и храна, изнудване да ѝ припише хотела, които е съобщил първоначално на разпитаните свидетели – полицейски служители, първи разговаряли с него. На техните показания за изненадата на подсъдимия, когото са заварили да напуска хотела, противоречат думите му за приготвяне на вещи за съхранение в полицията и отваряне на вратата, за да ги посрещне. Вътрешно противоречиви са показанията му за роклята-нощница на пострадалата, която първо твърди да е разкъсал при защитата си, след това – сама да се е свлякла при боричкането им, а всъщност при предявяване на вещественото доказателство е установена целостта ѝ. Правилно в посочените части обясненията не са приети за достоверни, тъй като са нелогични, вътрешно противоречиви и противоречащи си с други доказателства, или са опровергани от такива.

Уврежданията на пострадалата, механизма на причиняването им и причината за смъртта на Т. Г.а са установени от вещното лице по извършените основна и допълнителна съдебномедицински експертизи - три рани в областта на предно странична повърхност на шията в дясно, на нивото на щитовидния хрущял напречна цепковидна рана с дължина 3 см; непосредствено под нея на 6-7 мм. още една такава напречна рана с дължина 5 см; на 3 мм. под нея още една такава рана, с дължина 5 см., започваща медиално и достигаща до срединната линия на шията; по лявата странична повърхност на шията, под ъгъла на долната челюст с дължина 2,5 см.; под нея още една напречна рана с дължина 2,5см; под тях, малко медиално още една напречна рана с дължина 1 см.; по същата повърхност на шията, по-назад почти на нивото на задната долна върга още една напречна, цепковидна рана с

дължина 2,5см. Всички описани рани по шията били без засягане на магистрални кръвоносни съдове, като били прерязани само меки тъкани, мускулни влакна и малки кръвоносни съдове. Множество драскотини по шията, лицето и тялото. Охлузване на лява мишница, ляв лакет и ляво коляно, кръвонасядане на устните в дясно, кръвонасядане на меката черепна обвивка в областта на лява вежда и тилно. Според вещото лице порезните рани отговарят да са причинени с ножа с дървената дръжка от веществените доказателства, тъй като другия нож е с назъбено острие. Експертът не може да направи категоричен извод за поредността на нараняванията. Част от порезните рани по врата могат да се причинят при изправено положение, останалите при положение на тялото по гръб или странично на пода. Порезните рани, особено по шията, причиняват обилен кръвоизлив, хеморагичен шок и анемия на вътрешните органи. Установената анемия на органите е в резултат на обилния кръвоизлив и е в пряка причинна връзка с порезните рани. Връзката между външните увреждания и вътрешните органи е развилата се следкръвоизливна анемия. Експертът е категоричен, че смъртта е настъпила постепенно, не веднага след нанесените телесни увреждания, необходимо е било промеждутък от време, за да се развие хеморагичния шок и анемията на вътрешните органи. През този период от време пострадалата е имала възможност да възприема заобикалящата я действителност и осъзнава какво се случва с нея, както и да чувства болки. Налице е причинноследствена връзка между настъпилата смърт на Т. Г.а и причинените телесни увреждания.

Извършената ДНК експертиза установява следи от ДНК профил, който показва пълно съвпадение с ДНК профила на Т. Г.а в кръвта по марлен тампон, електорошоков фенер, острие на нож „Солинген“, десен мъжки чехъл, долна част на десния крачол на долнище, лява част на гърдите на тениска и лява ръка на П. Г.. Кръвта по рокля-ношница и дясната част на гърдите на тениска има ДНК профил на мъж, който показва пълно съвпадение с ДНК профила на П. Г.. По повърхността на електрошоковия фенер, извън петната кръв, и по ноктените изрезки от ръцете на П. Г. е наличен клетъчен материал - смес от Т. Г.а (в основното количество) и от П. Г. (в по-малко количество).

Извършената фоноскопна експертиза №136 обективира съдържанието на обажданията до тел.112 от съпруга на св.К., от пострадалата и от св. К., които кореспондират с показанията на съответните свидетели.

Извършената техническа експертиза №20/ИЕУ-104 установява годността на електрошоковия фенер да служи за осветление и самозащита, както и неговата изправност, а извършената техническа експертиза от в.л. Топузян изяснява каква сила и поражения може да предизвика върху човешкото тяло. При изслушване на експерта пред съда е пояснил, че електрошока от фенера не може категорично да предизвика смърт, а единствено конвулсии или изтръпване на крайник, но краткотрайно, батерията няма мощност за дълготрайно отражение, ефектът е докато е допрян до тялото и незабавно спира при отдръпване. Най-уязвими и чувствителни били местата с по-тънка

кожа, например слабините.

Вещото лице по извършената химическа експертиза не е установило наличие на алкохол в кръвта на пострадалата.

Вещите лица по извършената в хода на ДП комплексна съдебнопсихиатрично-психологична експертиза са категорични, че към датата на инкриминираното деяние подс.Г. е разбирал свойството и значението на извършеното и е могъл да ръководи постъпките си. Вероятно е изпитвал гняв, а може би и страх, но те не са довели до емоционален взрив, който да бъде еквивалентен на физиологичен афект или силно раздразнение. Предвид психическото състояние на подсъдимия, способността му да участва в наказателното производство към инкриминирания момент и в момента на водене на досъдебното производство е ненарушена. Г. е с интровертна насоченост на личността, с налични черти на пасивна зависимост и шизоидни личностови черти и стил на приспособяване (социално изолиращ се, отчужден, саможив, с ексцентрично поведение, изразена социална неувереност и затвореност, недружелюбност). Налице е отчуждение от себе си и околните, изпитва недоверие и е подозрителен към техните намерения. Самооценката е занижена и дисбалансирана. В ценностната система на подсъдимия се отличава категорията „Сигурност“, характеризираща потребност от безопасност, стабилност и хармония в обществото и във взаимоотношенията. Той възприема осъщественото деяние като нещастен случай, предизвикан от поведението на съпругата му. Това отношение е непроменено от извършване на деянието до момента на експертното изследване. Не изпитва чувство за вина, грях, както и неприето поведение вследствие извършеното от него инкриминирано деяние.

При изслушването вещите лица са посочили, че наблюдават при подсъдимия агравация, преувеличаване на симптоматиката на физическо и психическо ниво. От проведените три срещи с подсъдимия и извършените тестове са констатирани тенденция да се представи в по-тежко емоционално и физическо състояние, отколкото е в действителност. Заболяването диабет-тип 2 е констатирано за първи път от приложената медицинска документация по делото на 28.05.2020г., т.е след убийството. От приложените изследвания и епикризи за здравословното му състояние правят извод, че болестта диабет тип 2 при подсъдимия не е в напреднала фаза и няма как да има симптоми и оплаквания, които той споделя - загуба на памет, абсолютна отпадналост - да не може да вдигне химикала поради безсилие.

В досъдебното производство е извършена и повторната петорна комплексна съдебнопсихиатрично-психологична експертиза, в чието заключение е потвърден извода, че подсъдимият се представя с данни за шизоидна личностова акцентуация, характеризираща се със странност на мислите и постъпките, липса на адекватна емоционална реакция, затвореност, мрачност, непредсказуемост на постъпките. Отчетен е дефицит в стратегиите за справяне в трудни житейски ситуации и ситуации на изчерпване. Подсъдимият проявява склонност към акцентирание и преувеличаване на физическите си проблеми. Налице е недобра способност за приспособяване

към промяна на условията. Невротичните тенденции предопределят нисък праг на емоционално реагиране, лесно поддаване на тревога и стрес и побавно възвръщане на емоционалното равновесие след възбуда. Отчитат се черти на зависимост, себенеувереност, чувство за неадекватно справяне с проблемите. И тези вещи лица изключват състоянието на физиологичен афект при извършване на деянието. Експертите приемат за невалиден и неинтерпретируем резултатът от самооценъчния въпросник за АГРЕСИЯ на Бъс-Дюрки, поради факта, че подсъдимият е отговарял социално желателно /висок показател на скала ЛЪЖА/. В социалното взаимодействие с представители на противоположния пол се отчита склонност към предпазливост, заемане на жертвена позиция, проява на манипулативност и дефицит в уменията за общуване, които особености на личността на подсъдимия обосновават и поведението му да агравира и да демонстрира по тежко положение от действителното, очаквайки съжаление и помощ. Няма данни за когнитивен дефицит и нарушения на интелектуалните му възможности, възможностите му са в границите на нормата. Не са констатирани психични деструкции при подсъдимия преди, по време и непосредствено след инкриминираното деяние. Г. е разбирал свойството и значенето на деянието и е могъл да ръководи постъпките си към 21.05.2020г. Бил е в емоционално мотивирано поведение, но не във физиологичен афект. Поведението му не е болестно, изразява се само в гняв, негативни емоции, раздразнение. Подсъдимият определя деянието като нещастен случай, не чувства вина и го приема като акт на самозащита, приписвайки вината върху жертвата.

Поради изразени съмнения от вещите лица от състава на петорната експертиза за налично състояние на депресия у подсъдимия, след визуалното им възприемане на поведението и външния му вид в съдебната зала, в хода на първоинстанционното съдебно следствие е назначена, извършена и изслушана комплексна съдебнопсихиатрично-психологична експертиза. Вещите лица, след освидетелстване на подсъдимия към 19.06.2022г., са приели и мотивирали заключение, че той има възможност да участва в наказателно производство, да дава обяснения и да организира защитата си. Констатирани са леко изразено депресивно разстройство, обусловено от трудностите в адаптацията към затворническия режим и неясното бъдеще, предвид наказателния процес. Според вещите лица липсва нов депресивен епизод, а е налице разстройство в адаптацията с депресивни симптоми.

Всички коментирани експертизи са извършени от компетентни вещи лица, дадените заключения са в кръга на техните специални знания. Заключенията са пълни и ясни, мотивирано е отговорено на всички зададени въпроси, поради което у съдебните състави не възникват съмнения в правилността на експертизите. Между трите комплексни съдебнопсихиатрични - психологични експертизи няма противоречия, заключенията се допълват, като обективират психичния статус на подсъдимия в различен период от време. Възражения към заключенията на всички експертизи няма и от страните по делото.

След анализ на установените по категоричен начин факти, първоинстанционният съд е достигнал и до правилен правен извод – че с поведението си подсъдимият П. Г. е осъществил от обективна и субективна страна престъпния състав на чл.116, ал.1, т.6 вр. чл.115 от НК. Това е така, тъй като на посочените дата и място умишлено е умъртвил, по особено мъчителен начин за убитата, Т.М. Г.а.

Обективната съставомерност е изпълнена чрез нанасяне на множество удари в жизнено важни области от тялото на пострадалата със средство годно да причини смъртта ѝ. С нож, чието острие е дълго 11 см., подсъдимият е нанесъл описаните по-напред около 15 прободно-порезни рани по лицето, шията, дясно рамо, дясна ключица, дясна длан, ляво рамо, лява длан, както и множество драскотини. Макар, че раните по шията не са прерязали магистрални кръвоносни съдове, те са били дълбоки, зеещи, прерязани са били малки съдове и мускули, от които се получило обилно кървене, пробит е бил щитовидния хрущял. Всички рани са причинили масивен кръвоизлив, довел до хеморагичен шок и анемия на вътрешните органи - пряка и непосредствена причина за настъпилата смърт.

Подсъдимият е целял умъртвяването на Т. Г.а. Той е знаел, че в наранените части на тялото, особено шията, преминават големи кръвоносни съдове, които свързват главата, мозъка и вътрешните органи. Поведението му обективира желанието му да умъртви съпругата си, като прекъсне жизнените функции на тялото ѝ. Правилно съдът е приел, че пострадалата се е отбранявала, за което говорят прободните рани в меките тъкани между пръстите на двете ѝ длани. Опитала се е и да избяга от нападателя си, за което говорят следите по коридора и терасата. Съзнавайки напълно какво извършва, както и съпротивата на жертвата, подсъдимият е продължил да я удря с ножа дори след като е паднала на земята, настигал я е в коридора и е нанасял нови удари. Тези изводи правилно са мотивирани с голямото петно кръв в коридора, показващо задържането на жертвата известно време на едно място. Следите от кръв по стените, по матраците подпрени на стените са показателни за опита ѝ да се защити чрез отдалечаване от нападателя, въпреки настъпващото безсилие от загубата на кръв. Следите от босите ѝ стъпала към терасата, придружени от следите от чехлите с грайфер на подсъдимия до самата тераса доказват преследването на жертвата. Всичко изложено несъмнено и за въззивната инстанция обективира прекия умисъл на извършителя – съзнавайки общественоопасния характер на извършеното, предвиждайки, че пострадалата ще загине от нанесените рани, подсъдимият е искал да отнеме живота ѝ, настъпването на смъртта на съпругата му е било цел на неговото нападение с нож.

Въззивната инстанция намира за неоснователно възражението на защитника за липса на квалифициращия елемент – особено мъчителен начин за убитата. Несъмнено всяко убийство, всяко настъпване на смърт е свързано с болка и страдание, и за да е налице този квалифициращ елемент

негативните преживявания трябва да са значително надвишаващи обикновените и присъщи за такова деяние. Невъзможно е да бъдат пресъздадени и точно преценени преживяванията на един умиращ човек, особено когато липсва очевидец, който би могъл непосредствено да опише момента на смъртта и страданието на жертвата, макар и също през субективните си възприятия и разбирания. Затова те следва да бъдат изведени от обективните факти, свързани с настъпването на смъртта. Убийството на жертвата е извършено с действия многократно надхвърлящи достатъчните за настъпване на смъртта. Нападението е било в момент, когато тя е била незащитна, гола след сутрешния си тоалет. В подкрепа на този извод правилно са отнесени показанията на нейната дъщеря, че майка ѝ е носила постоянно корсет, поради претърпяна операция. Била е удряна с нож повече от 15 пъти, като толкова са само прободно-порезните рани, придружени от множество по-леки драскотини. Нападението е било упорито, въпреки нейната защита с ръце, била е преследвана, настигана и мушкана отново както в изправено, така и в паднало положение. Причина за смъртта, според вещото лице по основната и допълнителна съдебномедицински експертизи, е обилния кръвоизлив, хеморагичен шок и анемия на вътрешните органи в резултат от изтеклата кръв от нанесените рани с нож. Смъртта е настъпила постепенно, през което време, необходимо да се развие хеморагичния шок и анемията на вътрешните органи, тя е имала възможност да възприема заобикалящата я действителност и да осъзнава какво се случва с нея, както и да чувства болки. Особено мъчителния начин не включва само претърпените болки и физически страдания, но и психическите преживявания на жертвата. Тя е изпитвала наслада се по интензитет болка при всяко проникване на ножа, изпитвала е физическо страдание през цялото време на нападението и след преустановяването му, от първия удар до настъпването на смъртта. Изпитвала е страх, ужас и отчаяние както от самото нападение, така и от осъзнаването на неизбежността на настъпващата смърт за един сравнително продължителен период от време. Тези физически и психически болки, страдания и отрицателни емоции и по мнение на въззивната инстанция са били многократно по-големи от изпитваните при обикновените случаи на убийство с хладно оръжие с една или две смъртоносни рани, предизвикващи бърза смърт. Ето защо този състав на апелативния съд се солидаризира със становището на контролираната инстанция, че убийството на Т. Г.а е било по особено мъчителен за убитата начин.

При определяне на наказанието съдът най-напред е съобразил предвиденото в особената част на НК за извършеното престъпление - лишаване от свобода от 15г. до 20г., доживотен затвор и доживотен затвор без замяна.

Правилно е приета висока степен на обществена опасност на конкретното деяние, с оглед механизма на извършване – проявена непровокирана от жертвата агресия, особена жестокост от страна на извършителя, обективирана в преследване на пострадалата в затворената

сграда, многократно намушкване с нож, проявено безразличие при наблюдаване настъпването на смъртта, опит за бягство от местопроизшествието с общи пари и документите на жената.

Правилно е отчетена ниска степен на обществена опасност на личността на извършителя, с оглед необремененото му съдебно минало, липсата на данни за други противообществени прояви преди инкриминираното деяние, полаганите от него грижи за възрастна и болна майка. Към тези обстоятелства следва да се добави възрастта му от 65 г., недоброто здравословно състояние. Отдадено е нужното значение на положителното обстоятелство, свързано с доброволното заплащане от подсъдимия на сумата от 100 000 лв. на дъщерята на пострадалата Л. К. /С./, с които са обезщетени неимуществените вреди от загубата на нейната майка. Отчетени са и частичните самопризнания за убийството на съпругата му.

Неоснователно е възражението на защитника, че съдът неправилно е мотивирал размера на наказанието с обществената опасност на извършеното, тъй като същата е съобразена от закона и е залегнала в границите на предвиденото наказание. Действително в особената част на НК е предвидена принципната обществена опасност на различните престъпления, като същата, заедно с вида на засегнатите обществени отношения, са послужили за обособяване на престъпленията в отделни глави и раздели. Но в общата част на НК, дефинираща в глава пета правилата за определяне на наказанието, първото обстоятелство, което е посочено в чл.54, ал.1 НК за отчитане в процеса на индивидуализация на санкцията, е обществената опасност на деянието. И това е така, тъй като престъпленията от един и същ вид имат различна по степен обществена опасност, зависима от различни фактори, които разкриват своеобразието на конкретното деяние – начина на извършване, начина на засягане на обекта на престъплението, вида и размера на вредите, наличието на несъставомерни вреди. Именно това е отчел първоинстанционния съд – че конкретното престъпление, с оглед механизма на осъществяването му, разкрива по-висока обществена опасност от обикновените престъпления от същия вид. Въззивната инстанция споделя този извод и намира възражението на защитника срещу начина за определяне на наказанието и съобразените смекчаващи и отегчаващи отговорността обстоятелства за неоснователно.

Съобразявайки посочените обстоятелства окръжният съд е приел за най-подходящо предвиденото като най-лека алтернатива наказание лишаване от свобода от петнадесет до двадесет години, като го е определил в размер под средния, предвиден в закона – седемнадесет години лишаване от свобода. Това наказание, като вид и размер, настоящият състав на втората съдебна инстанция намира за определено при спазване на правилата по чл.54 от НК и способно в най-пълна степен да постигне целите на генералната и на индивидуалната превенция, посочени в чл.36 от НК. Няма възможност, поради липса на съответен протест или жалба, а липсва и основание за

увеличаване размера на наказанието, както и за заменянето му с по-тежко. Няма основание и за намаляване размера на наказанието. Съобразени са всички смекчаващи отговорността обстоятелства, но наличието и на отегчаващи такива прави намаляването на наказанието несправедливо и проява на неоправдана снизходителност.

Правилно е определен първоначален строг режим на изтърпяване, на основание чл.57, ал.1, т.2, б.„а“ от ЗИНЗС.

Съдът се е произнесъл и по съдбата на веществените доказателства, иззети при извършен оглед на местопроизшествие на 21.05.2020 год. и описани в съставения протокол за следственото действие; при извършен обиск по реда на чл. 164 от НПК на П. Г. на същата дата; при извършено пак тогава освидетелстване на Г. и при допълнителен оглед на местопроизшествие на 15.10.2020г.

Правилно е постановил предметите, с които са снемани биологични следи, средството за извършване на престъплението, както и дрехи със следи от кръв да бъдат иззети в полза на държавата и унищожени, поради липса на стойност, а вещите собственост на подсъдимия и пострадалата, които не са послужили за извършване на престъплението и притежанието им не е забранено – да бъдат върнати на Г. и частния обвинител. На К. правилно са върнати документите на нейната майка, банкови карти, бижута и лични вещи.

Иззетите при залавянето на подсъдимия и извършения личен обиск парични банкноти в различна валута, поради обясненията му, че са обща собственост на него и съпругата му и липса на доказателства в обратен смисъл, правилно са върнати по равно на Г. и частния обвинител, а само на С. са върнати намерените при допълнителен оглед на местопроизшествие от 15.10.2020г. 2 банкноти по 200 украински гривни; 1 банкнота от 50 украински гривни, 1 банкнота от 20 украински гривни, 1 банкнота от 5 украински гривни, 1 банкнота от 1 украинска гривна, 9 банкноти по 100 руски рубли, 2 банкноти по 50 руски рубли, 20 банкноти по 100 евро, 1 банкнота от 50 турски лири, 2 банкноти по 10 турски лири, 1 банкнота от 5 турски лири, 1 банкнота от 20 молдовски леи, 4 банкноти по 1 румънска лея, които са били на нейната майка.

С оглед признаването на подсъдимия за виновен, на основание чл.189, ал.3 от НПК правилно в негова тежест са възложени направените деловодни разноси в различните фази на процеса.

След извършената цялостна проверка на атакуваната присъда, въззивната инстанция не установи допуснати съществени процесуални нарушения, които да налагат отмяна на съдебния акт, както и нарушения на материалния наказателен закон, водещи до изменение на присъдата или постановяване на нова такава. Подадената въззивна жалба е неоснователна, поради което не може да доведе до претендираните с нея правни последици, а присъдата на първоинстанционния съд, като правилна, обоснована и законосъобразна, следва да бъде потвърдена.

Мотивиран от изложените съображения и на основание чл.338 вр.
чл.334, т.6 НПК, Бургаският апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда №30/04.07.2022г. по НОХД № 1205/2021г.
на Бургаския окръжен съд.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване и протестиране пред Върховния
касационен съд на Р България в петнадесет дневен срок от получаване на
съобщенията за изготвянето му.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____